

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 56. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628077008/facsimile.pdf (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

og sidst altid deres hvide, velbehagelige Hænder. Kendte han dem ikke? De havde vræret hans Liva Orm. Endnu for faa Minutter siden havde han staaet her og ansøgt om at maatte være én iblandt dem. Og nu var han blevet hugget i Hjertet!

Skalvænde af Bitterhed havde Hr. Wenzel begyndt sit Opgør med denne Verdens uskikkelige, men efterhaanden som han grov i sin egen Sjæl og blev Bjælken i sit eget Øje vær, voksede han selv med sin Forkyndelse. Ingen lønlig Krog i Menneskehjertet, ingen selvisk Snigtanke, intet Jorderigs Begær, ingen daaragtig Forfængelighed lod han forblive skjult. Han gjorde det klart, at Verden, og kun Verden, var Menneskesindets Maal og Med. Thi alle Mennesker var født daarlige og syndige og vidste ikke selv, hvor store Syndere de var. Ingen kunde blive retferdig ved egen Kraft eller Fortjeneste, og alle fattedes Ære for Gud. Hver Gang et Menneske havde gjort en god Gerning, da kom bagefter Selvgotheden, den store Smigret, og rakte ham Haanden og gjorde dermed det gode til ondt. Intet godt blev sagt eller gjort, uden at Verden som en skiden Bagtanke læa under. Saa uendelig var Menneskets *Evneløshed* til den sande Godhed. Alt var paa Bunden Begær, Falskhed, Selvretfærdighed, Egenkærlighed, Daarskab, Forfængelighed! Forfængelighed!

— Hm, sagde Sorenskriveren til Lagmanden: saa han drejer over i *det* Hjørne i Dag. Ja, saa er altsaa et eller andet ganet ham kontrært.

Men Menigheden nede i Kirken hørte med Undren og Forførdelse paa Hr. Wenzels Tale og tænkte, at han dog alligevel var en stor Prædiker og Revser. Thi det var for dem alle, som om han viste dem deres eget Billede i et Spejl, og saa dybt ind i deres Hjertes. De tænkte ikke paa, at det kun var sit eget Hjerter, han saa i.

Ogsaa den nye Vaagøpræst, Hr. Poul, maatte som saa mange andre høje Hovedet. Thi han følte, at han selv vandrede paa den samme Forfængelighedens Sti og aldrig var helt glad, uden at hans Hjerte var smigret, hans Ærgertighed var vægget og hans Begær var tændt. Verden var det, og kun Verden, der legede for hans Øje, og han havde ikke selv Evnen til at løfte Blikket højere.

Men Hr. Wenzel, der saa, at han havde Menigheden med sig, gik dybere og dybere ned i Menneskehjertets Kældere og Irgange, og da han ikke kunde naa længere og ganske havde afsløret Menneskets fuldkomne *Evneløshed* til det gode og Uværdighed til at